

Покаяння чи сповідь?

Починаючи з 2 березня цього року для православного християнина наступає Великий піст. Це час, коли він замислюється про своє життя, про гріхи, про порятунок і готується зустріти радісний і світлий день Великодня з чистим серцем, повним любові.

Багато хто ставиться до посту як до дієти, не можна їсти те, не можна їсти це, але це помилковий підхід. Пост, перш за все - це плекання любові в своєму серці для зустрічі з Богом. І першими кроками на цьому шляху є покаяння, сповідь і причастя.

У покаянні і сповіді є початок, але не може бути кінця, поки ми живі. Іоанн Предтеча почав своє служіння з заклику покаятися, бо Царство Боже вже близько. (Мат. 4:17)

Кожен православний віруючий зобов'язаний розібратися у чому відмінність між покаянням і сповіддю, чому без першого неможливо друге.



Що ж таке покаяння і навіщо воно?

Істинне покаяння в Православ'ї є необхідною умовою, що передує Таїнствам Сповіді та Причастя. Ісус Христос попереджав всіх людей, що без справжнього каяття вони загинуть (Луки 13: 5), а Апостол Павло наголошує, що нерозкаяне серце збирає гнів на голову грішника. (Рим.2: 5-6)

Зробивши нехороший вчинок, істинно віруючий обов'язково відчує докір совісті через Духа Святого. Усвідомивши гріховність, така людина просить у Бога та інших людей прощення, щиро каючись у скоєних справах.

Каяття не передбачає багаторазового повернення до скоєного гріха, це справжня відмова від гріха і прийняття рішення більше так не чинити.

Найрозумніша з книг, Біблія, в цьому випадку дає дуже жорстке визначення, порівнявши людину яка кається і повертається до своїх поганих вчинків з собакою, яка повертається до своєї блювотини. (Притч 26:11)

Для каяття православному християнинові не потрібен священик, він сам свідомо засуджує скоєний проступок і приймає рішення ніколи більше так не чинити. Винцем покаяння є Сповідь, за часом дуже короткострокова, але за значимістю дуже важлива, Таємнича. Про Сповідь можна говорити як про Таїнство, але при цьому про покаяння слід говорити як про духовний, психологічний процес, подію, діяльність.

Не всяке покаяння включає в себе Сповідь, але без Сповіді ми не можемо говорити про звільнення душі від гріха в містичному і духовному сенсах.

Таїнство Сповіді відбувається безпосередньо перед Богом, але в присутності священика, бо сказано в Святому Письмі, що Ісус знаходиться там, де збирається кілька людей. (Мат. 18:20)

За словами Ісаака Сирина щире каяття є широкими воротами для Божої благодаті, і іншого шляху немає.

У книзі «Шляхи до спасіння» Феофан Затворник пише, що через каяття грішник вчить любити ближнього, адже при прощенні вже немає гордості і звеличування, а якщо є, тоді немає покаяння. **Кожен перевіряє себе сам.**

Святий Єфрем Сиріянин порівнює покаяння з горном, у вогні якого переплавляються прості метали, а виходить золото і срібло

Не народилася ще на землі, крім Спасителя Ісуса Христа, людина, яка б прожила своє життя в повній святості, яка б не згрішила.

Тільки ангели не падають, а біси не можуть піднятися перед Творцем, людині ж дано як падати, так і підніматися. Людське падіння не є вироком на все життя. Ісус через гріхи виховує християнський характер, якому властиві: покаяння, послух, терпимість, поклоніння Богові, любов до ближнього.

Нерозкаяний гріх подібний до хвороби, **якщо відразу не позбутися згубних звичок - то з часом згниє все тіло.** Тому відкладати каяття на потім дуже небезпечно.

Бог бачить серце людини і тому виникає питання - **навіщо каятися, якщо Богу відомі всі гріхи людини?**

Творець створив на землі не роботів, а людей, у яких є почуття, емоції, дух, душа і тіло. Вседержитель бачить всі гріхи людини, вчинені не по його волі, а при пособництві бісів.

Поки людина не покається, диявол має над ним силу, Творець не торкається до нечистої, грішної душі.

Тільки з волі православного віруючого Спаситель дарує йому порятунок і благодать в земному житті, але для цього людині потрібно зізнатися в своїх гріхах, очиститися від них, як від бур'янів і покаятися. Щире розкаяння чує Бог і диявол, перед яким закриваються всі двері і він позбавляється всіх прав на бувшого колись грішника який кається, а після покаяння - вже і праведника.

Багатьом людям властиво відкладати покаяння «на потім». Проходить час й такі люди переходять у вічність не встигнувши розкаятися. Виникає питання, **а чи є покаяння після смерті?**

У своєму посланні до людей Ісус Сам дає відповідь на питання, чи може людина звільнитися від наслідків занепаłego життя після смерті. Відповідь жадлива і категорична для грішників: «Ні!». (Лк. 13, 24-25; Рим. 2, 4-6; Лк. 13, 3; 2 Кор. 6, 1-2; Евр. 9, 27).

Читайте уважно послання до Євреїв, Галатів, Коринтян! Там апостоли передають слова Христа про те, що людина сіє, те й жне. Закон сіяння і жнив говорить про те, що грішник погне в багато разів більше, ніж посіяв. (Галатів 6)

Апостол Лука чітко пише, що не покаючись, Царства Божого побачити неможливо. (Луки 3)

Там же Матвій передає слова Спасителя, що, тільки принісши гідний плід покаяння, можна врятуватися. (Матвія 3: 8)

Вперте, нерозкаяне серце збирає плоди гніву в день Суду, який не мине жодного смертного, народженого на землі. Цю страшну істину підтверджує Іоанн Кронштадтський, кажучи що, померши, залишивши земне життя, грішникові вже не дається можливість щось змінити, він відправляється в пекло.

Занепаї люди, що живуть на землі без благодаті Божої, навіть не розуміють, як обкрадають свої душі.

Потопаючи в самолюбстві і гордості, грішники все глибше занурюються в болото ласолубства, не розуміючи, що прийде час Суду. Але буде пізно.

Деякі «християни» вважають, що потрібно просто прийти на сповідь і перерахувати свої гріхи. Це велика помилка. Уявіть собі, якщо Ваш син приходив до Вас і каже: я розбив у сусідів вікно, побив сусідську дівчинку, не пішов до школи і т.д., але при цьому зовсім не переживає, що вчинив не правильно і без частки збентеження йде задоволенням, що розповів вам про скоєне. Наступного разу він приходив і говорить про ті ж або самі подібні діяння додаючи до них нові. І ось так постійно робить. Виникає питання, чи будете Ви його прощати або приймати нескінченно «звіти» про вчинені діяння, про які Ви і без його звітів з часом узнаете? Або може Ви станете домагатися того, щоб він усвідомив, що він творить і прийняв для себе рішення більше не чинити так? Звичайно ж Ви приймете заходи, що ведуть до його розкаяння і виправлення навіть якщо вони будуть йому неприємні. Сповідь без покаяння перед Богом - такий самий «звіт» про скоєне.

Після того, як омили слізьми покаяння своє серце, воно стає чистішим і готове прийняти частинку Христа всередину, тобто «причаститися».

Слід пам'ятати, що не всякий раз, коли причащаємось - корисно для нас. В послідуванні до причастя ми чуємо «Страхом приступи, да не опалишися: огонь бо есть». Також, далі вимовляємо молитву, «и сподоби ми неосужденно причаститися Божественных, и преславных, и пречистых, и животворящих Твоих Таин, не в тяжесть, ни в муку, ни в приложение грехов, но во очищение, и освящение, и обручение будущаго живота и Царствия, в стѣну и помощь, и в возражение сопротивных, во истребление многих моих согрешений» і далі кажемо «Вем, Господи, яко недостойне причащаюся пречистаго Твоего Тѣла и честнаго Твоея Крове, и повинен есмь, и суд себе ям и пию»

Тобто, якщо людина підходить до причастя і при цьому не розкаялася, то причастя може бути йому «в тягар і муку» і про освячення, очищення і винищення гріхів не може бути й мови.

І ось прийшов Великий піст. Це найкращий час створити покаяння, прийняти Христа в серце і разом з ним воскреснути коли прийде час. Попрацюйте ж над тим, щоб створити Великдень в серці своєму і Бог благословить вас і тоді чекатиме вас спасіння.

